

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

מילה

פורסם ב18 ביולי 2008, 9:04 **בכללי**

"תגיד לי משהו אחד מנחם. תן לי משהו אחד להאחז בו". אני אומרת לו בקול צרוד שנשמע לאוזני מעט רם מידי. "אני לא יודע" הוא עונה בעייפות. "אני לא יודע, זה לא בידי". כמה כאלו "לא יודע" הוא צריך לומר ביום? כמה אנשים ונשים עומדים מולו מטולטלים, חסרי אוניס, נאחזים בקרני המזבח שעל שולחנו. ורוצים להכריח אותו לומר את צמד המילים "יהיה בסדר".

"אתה חייב!!! אתה חייב!!!" קולי הופך לצעקה רמה. ותיכף אני מרגישה יבוא בעקבותיה גם הבכי, מתגלגל חסר שליטה.

"אני לא יכול" הוא אומר קפוא. ומבעד לדמעות שלי ולמרות הרעד בגופי אני רואה את עיניו עצובות חסרות אוניס. הוא מסיר בלאות את משקפיו מניח על השולחן. ונאנח אנחה כבדה, כבדה מידי.

כשבחר במקצוע הרפואה, חלם לגלות דברים חדשים, לפרוץ דרך, לעשות חייל במעשיו ובהפגנת ידיעותיו. אף קורס ואף שיעור לא למדו אותו להתמודד עם הרגעים האלו. הרגעים שמקפייאים אותו בכל פעם מחדש. הרגעים שלוחצים על אוטומט ומוציאים ממנו את המילים הבלתי נחוצות "מצטער" "אין לי תשובה". רוצה לעבור מעל המשוכה הזו ולהתחיל לפרט - על הניתוחים, על הטיפולים, על התרופות. בזה הוא בקי. היה אחד מהסטודנטים המצטיינים. רוצה לעבור לשלב ההרצאה. לשתף את החולים שלו במחקרים המרתקים בהם הוא משתתף. אילו דברים מדהימים הוא וחבריו גילו. לפעמים באקראי לפעמים מתוך חקירה מעמיקה.

אני בוכה. אני מתייפחת בקולי קולות. כל כך בוכה שהגוף שלי רועד. כל כך רועד עד שהכסא האפור שעליו אני יושבת זז בחוסר מנוחה. ומנגד גם הוא זז בחוסר מנוחה. "תמר" הוא אומר לי כמעט בתוכחה "אולי תדברי עם פסיכיאטר?".

האיפור נמרח לו על פני. האישה שמשתקפת אלי מן המראה שמאחורי הכסא נראית אחוזת טירוף. עיניה פעורות גדולות ושחורות ומסביבן נחלים בוציים של צבע שחור וכחול. משתרגים ומתפתלים על הפנים בואכה הפה. "אני לא רוצה פסיכיאטר!!! אני רוצה לחיות!!! אני לא רוצה למות!!!" עכשיו הוא חסר אוניס לחלוטין. ידיו ממוללות את העט ואת משקפי הראיה שהסיר לכבודי. הוא לוחץ על כפתור הטלפון "איפה חדווה???" הוא שואל את הקול. "אני צריך פה עובדת סוציאלית". הקול עונה לו משהו. ועכשיו אני שומעת את קולו גבוה, צרוד, במצוקה: "אני חייב את חדווה!!! עכשיו!!! מה זאת אומרת בחופשה???" הוא מתנדנד בכסא המרווח הלך ושוב, הלך וחזור. המשקפיים כבר מאבדות את צורתן המקורית. ידיו רועדות קלות. מאבדות מבטחון המוכר והידוע. אותו בטחון שכל כך עזר לו בחדר הניתוח. אותה איתנות שסייעה לו בפרסום שמו ותהילתו למרחוק.

אני מוציאה מגבון לח. מנגבת את הנחלים שמכסים את פני כרשת. הפנים הופכות נקיות בהירות. עיניי שהתמלאו באגמי דמעות רואות שקוף. אני האחראית פה. אני חושבת לעצמי. אני אחייה. אני יודעת שאחיה. כי החלטתי לחיות.

"חדווה נסעה" הוא מבשר לי בקול מרוסק. "השאירה אותי לבד, ונסעה". עכשיו הוא נראה כמו ילד אבוד בשיער שיבה. הוא חופן את פניו בשתי ידיו הרועדות "מה אעשה תמר???" מה אעשה???" הוא לא מפסיק למלמל. "לא למדו אותי מה אומרים...". הקול שנסדק הופך ליבבני. הרופא שמולי נראה אבוד. מובס. "אל תדאג דוקטור" אני חובקת את כתפיו. "אל תדאג, תרגע. הכל יהיה בסדר..."

(כל קשר בין הסיפור למציאות מקרי בהחלט ...)

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרט(ן)